



PALAPITTA

పాలపిట్ట మాసపత్రిక

సంపుటి: 1

సంచిక: 1

పేజీలు: 84

ఫిబ్రవరి 2010

ఉప్పేశ్వర వీడిటేనే
తెలుగుకు భవిత

అత్యాధునిక కవి
నారాయణబాబు

శివరాజు సుబ్బలక్ష్మి
జ్ఞాపకాలు

గోపిచంద
రచనల విశేషణ

నీమ వీరవనిత కథ
మునెమ్ము

వెండితెరపై
'చే' పోరాటకావ్యం

దేవులపల్లి
కృష్ణమూర్తి
ఇంటర్వ్యూ



మొత్తం: రూ.30/-

పాలపిట్ట

మాసపత్రిక

సంపటి: 1 సంచిక: 1

ఫిబ్రవరి 2010

వ్యాసాలు

పచనం రాయడం ఓ కళ.....	5
ఉపేక్ష వీడితేనే తెలుగుకు భవిత	6
విఫలప్రేమలోంచి ప్రభవించిన తొలి నోబెల్ కవి	9
తెలంగాణ పత్రికలు - సాహిత్యస్మాజన	11
అత్యాధునిక కవి నారాయణబాబు	16
త్రిపురనేని గోపిచంద పరిణామంపై విశేషం	32
ప్రజా పాటల ఊట చెలిమొ - తెలంగాణ నేల	36
మనవాళ్ళం చదువుతున్నారు?	39
ఆ స్వప్నం సాకారం కోసం.....	50
వేదంలో పైకు మూలం	59
సీమ వీరవనిత కథ	66
ఉర్దూ కవితా ప్రతియులు - గజల్	71

కథలు

ఆదివారం	20
వంపరిగానే భరించాలి కొన్ని దుఃఖాల్చి.....	60
అంతేనా....ఇంకేమి కావాలి?	68

అనువాద కథలు

బతుకు	26
విశ్వాసపొత్రుడు	46
చీకటి రాత్రి - వెన్నెల పర్యంకం	52

పాట

గడ్డిపువ్వు	61
-------------------	----



కవితలు

అమె నేను భద్రమృగం.....	19
దగ్గ	23
మల్లయ్య నవ్వ	24
గాలిదీపం	24
బబుల్గమ్ దృశ్యాలు	25
కొన్ని ఒక్కట్లు	25
నూరు వరపోల పువ్వ	29
ప్రేమించటం ఒక మహా రహస్యం	45
హృదయ దయాద్వయాలు	45
ప్రార్థన	49
ప్రాణ చిహ్నం	55

బాల సాహిత్యం

గెలుపెవరిది?	74
యాత్రికులు	74
మూడు చేపలు	75

సమీక్షలు

ఒక సైదులు అనుభవ మంటపంలోకి...	76
నిర్మిమిత్తం - పిట్టుకొంచెం	77
అరుదయిన ఊహాబలం	78
గుబాళించిన 'దేశదేశాల పైకు'	79
ఒకే నాటేనికి రెండువైపులు	80
తీవ్రవాదం బహుళ పార్స్సుల విశేషం	81

ఇంటర్వ్యూ

ఊరిమీద ప్రేమే రాయించింది	42
--------------------------------	----

జ్ఞాపకాలు

మల్లె మొగ్గచెంబు మళ్లా దౌరికింది	30
--	----

సినిమా

వెండి తెరపై 'చే' పోరాటకావ్యం	56
------------------------------------	----

చిత్రకళ

అడుగుజాడల అన్యేషణ	62
-------------------------	----

Printed, Published, Edited and Owned by Gudipati Venkateswarlu, H.No. 16-11-20/6/1/1, 403, Vijayasai Residency, Saleem Nagar, Malakpet, Hyderabad - 500 036, A.P., and Printed at Vipla Computer Services (Designers & Multi Colour Offset Printers) 1-8-725A/1/ A, Balaji Bhagyanagar Apts., Nallakunta, Hyderabad - 500 044.A.P. **Editor: Gudipati Venkateswarlu**



అంతేనా....ఇంకేమి కావాలి?

గవర్నమెంటు ఉద్యోగమైనా ఆమెకి
మా ఆవిడ కంటే ఎక్కువ జీతమే
వస్తుంది. సైగా దూరం
వెళ్ళకుర్రేదు! మా ఆవిడకి
ట్రాన్స్ఫర్ కోసం ఎంత
ప్రయత్నించినా...ఖాళీలేవంటున్నారు.
తెక్కర్స్ యూనియన్లో
ప్రధానమైన పోస్టులన్నీ
దళితేతరులవే. బదిలీల్లో
యూనియన్ పాత్ర చాలా
ముఖ్యం. స్టోర్ కేసని చెప్పినా,
హాల్ట్ గ్రోండ్ అని ఆధారాలు
చూపినా దగ్గర్లో పోస్టెంగ్స్ మాత్రం
రావట్టేదు. సర్వీసు తక్కువున్నా,
సిటీ దగ్గర్లో దళితేతరులకు
మాత్రం బాగానే ట్రాన్స్ఫర్
జరుగుతున్నాయి. బదిలీ లీలలు
నిలిన వాళ్ళకే తెలియాలి.
రికమండేషన్స్కే తెలియాలి.
అవినీతికి తెలియాలి.

రాత్రి ఎనిమిదిన్నర కావొస్తుంది.

జంబ్లో అటు ఇటు తిరుగుతున్నాను, ఎందుకు తిరుగుతున్నానో నాకే తెలీదు. చేతిలో సెల్ వైపు, గడియారం వైపు చూస్తున్నాను. ఫోన్ ఇంకా మోగట్టేదు!

సరే...చూడ్చాం అనుకుంటూ ఏమీ తోచక.... అప్పయత్తుంగానే రిమోట్ నొక్కాను, టీ.వి.లో ఏమో కార్బూక్యూమాలొస్తున్నాయి. రిమోట్ నొక్కుతున్నాను. దేస్సి నిలకడగా చూడ్చం లేదు. అప్పయత్తుంగా వేళ్ళు రిమోట్తో ఆడుకుంటున్నాయి. సెల్ ఫోన్ ఇంకా మోగట్టేదు! గడియారం ఎనిమిదిన్నర దాటేస్తుంది. ఇంట్లో నేను, టీ.వి., కాప్ట్రు ఒంటరితనం తప్ప ఇంకెవరూ లేరు? రిమోట్ నొక్కుతున్న వేళ్ళు ఒక్కసారి అగిపోయాయి. దృష్టి టీ.విలో వస్తున్న ఆ మాటలపై పడింది.

“మాలో ఒక్కటికీ ఉద్యోగం దొరకట్టేదు! దళితులకి మాత్రం భార్యా భర్తలకీ, వాళ్ళ కుటుంబంలో చాలా మందికి దొరుకుతున్నాయి. రిజ్యూపస్సు మాలాంటి వాళ్ళకు శాపంగా మారాయి.” ఇంకా...ఏదో అస్వాళంగా చెప్పుకపోతున్నా డొకాయని! ఈలోగా “అంతేనా... ఇంకెం కావాలి.... వీలైతే నాలుగు మాటలు.... కుదిరితే కప్పుకాఫీ.....” సెల్ఫోన్ మోగింది. ఆ రింగ్ టోన్ అంటే నాకిష్టం! ఆ గొంతులో ఏదో అర్థత! ఆ ఆడగటంలో ఏదో ఆత్మియత! అది నేను అడుగుతస్తుంత భయం కూడా! గబగబా టీ.వి. కట్టిపాను. బండి తీస్తున్ని బయల్దేరాను. రోడ్డు మీద నిలబడ్డాను. నాకట్లు వస్తున్న ప్రతి బస్టునీ ప్రతి ఆటోనీ వెతుకుతున్నాయి!

అరగంటైయ్యాంది! ఏమైంది! ఇంకా రాలేదు. ఫోన్ చేద్దామని వెతికాను. ఆ ఫోన్ మోగిన హదావుడిలో వస్తున్నానని చెప్పేసి దాన్ని ఇంబ్లోనే పడేసి వచ్చేశాను.

ఏమైందో.. మా ఆవిడ దయామణిని పొడ్డున్న టైల్స్ స్టేప్స్ దగ్గర దింపి వస్తుంటే కనిపించిన ఏక్కిడెంట్ గుర్కుచ్చింది. ఒళ్ళంతా భయం వణికిపోతుంది. పదేళ్ళ క్రితం ఈ రోడ్డు మీద బస్టుగాని ఆటోగాని తిరిగేది కాదు! పొడ్డున్న, సాయంత్రం ఒక్క ట్రిప్పు వేసేవాళ్ళు. ప్రాట్క్ నిటీ వచ్చిన తర్వాత ఈ ప్రాంతం ఎంత రద్గిగా మారిపోయింది...?

పెన్సన్ పెరిగిపోతోంది. ఇంతలో నా దగ్గర్లోనే ఓ కారు అగింది. అందులో మా కొల్పిగ్ డా. శ్రీరామ శర్మ వాళ్ళ కుటుంబతో కలిసి కూర్చున్నారు. “హలో! దేవిడ గారూ..! ఇంకా ఇక్కడే ఉన్నారా..మీ మిస్టెన్ కోసమా? అలస్యమైనా పర్మాలేదు. మా సన్మాన కార్బూక్యూమానికి మాత్రం తప్పకుండా రావాలి. సుమా” అంటూ వెళ్ళి పోయారు. కొల్పిగ్ కావడమే కాకుండా మేమంతా ఉండే ప్రశాంతి అప్ప్రమెంట్లోనే ఉంటారు. ఇధరం ఒకే కాలేజీలో వనిచేస్తున్నాం. నాకంటే ఇదేళ్ళ సీనియర్! స్పెషల్ రిక్రూట్మెంట్ వల్ల నాకు పర్మిసెంట్ ఉద్యోగం వచ్చింది. ఆయన మాత్రం టెంపరిగానే కొసాగుతున్నారు. ఆ ఎయిడెడ్ కాలేజీలోనే ఎప్పటికైనా పర్మిసెంట్ అవుతుందనే నమ్మకం ఆయనది!

అంతకు ముందు అలాగే చాలా మంది సెటీలయ్యారు కూడా! గవర్నమెంట్ పోలెసీలో ఏదో మార్పులు కావడంతో బ్యాక్ లాగ్ పోష్ట్ భర్తి చేయాల్చి వచ్చింది. అలా నాతో పాటు మరో ఇద్దరు రిక్రూట్ అయ్యారు. మేము యూనివర్సిటీలో రిసెర్చ్ చేస్తుండగానే స్పెషల్ రిక్రూట్మెంట్ వల్ల అలా పర్మిసెంట్ ఉద్యోగులయ్యాం! ‘రీసెర్చ్ చేస్తుండగానే’ అనగానే మా వయస్మే చిన్నదేహి కాదు. చదువు అయిపోయి బయటకొచ్చేచ్చే నిరుద్యోగి అనిపించుకోవాలి. అందుకని ఏమైనా ఉద్యోగం వచ్చే పరకూ నాలాగే చాలామంది రిసెర్చ్ సబ్సిట్ చేయరు. నిరుద్యోగి అనిపించుకోవడం కంటే, సీనియర్ రీసెర్చ్ స్టూలర్ అని పిలిపించుకోవడమే గౌరవంగా ఉండేది. కే.ఆర్. నారాయణ్ గారు రాష్ట్రపతి అయిన తర్వాత ఎయిడెడ్ కాలేజీ రిక్రూట్మెంట్ విషయంలో చాలా మార్పులొచ్చాయి. బ్యాక్ లాగ్ పోస్టులు ఫిలవ్ చేయకపోతే, ఆ కాలేజీలకి గ్రాంట్ అపేయమనేదో రూలోచ్చిందంట. అందువల్ల ఇలా మాలాంటి సీనియర్ రీసెర్చ్

స్వల్పకి కొంతమందికైనా ఉద్యోగాలోచ్చయి. దీంతో నాకంటే ముందు నుంచి ఉద్యోగం చేస్తున్నా, ఆయన కంటే నాకు మూడు రెట్లు జీతం అధికంగా వస్తుండటాన్ని మా కాలేజీలోనే ఎప్పటి నుండో పని చేస్తున్న కాలీగ్స్ తట్టుకోలేక పోయేవారు. అలాంటి వాళ్ళలో దా॥ శ్రీరామ శర్మ గారు ఒకరు. ఆయనకి అయిదేళ్ళ ముందే దాక్షరేట పూర్వపోయింది! అయినా పార్శ్వ త్రైమ్ గానే ఉండాల్చివస్తుంది. “మా ఖర్చు మా ఉద్యోగాలెక్కడున్నాయి.... మీకేమి వరపుత్రులు...” అని అప్పుడప్పుడూ నవ్వుతూనే బయటకు అనేసేవాడాయన!

బ్యాక్లాగ్ స్పెషప్ లిక్రూట్మెంట్స్ జరక్క ముందు మావాళ్ళనెన్నారినీ కాలేజీల్లో ఎందుకు తీసుకోలేదు. వాళ్ళెవరూ కనీసం పార్శ్వత్రైమ్గా కూడా పని చేయురా? అని అడగాలనిపించేది. అయినా అమాయకంగా ఓ నవ్వు విసిరేసేవాడిని! ఆయనకి జీతం తక్కువేమోగానీ, చుట్టు ప్రక్కలవాళ్ళంతో మంది ఆయన దగ్గర జోతిష్యం చెప్పించుకోవటానికి వస్తూంటారు. పెళ్ళిళ్ళు, పేరంటాలు, సన్నాపవత్రాలు రాయదం వంటి పనులతో కూడా బిజీగానే ఉంటారు. జీతానికి మించి అనేక రెట్లు వచ్చే ఆదాయం. దీనికి తోడు ఇంటి దగ్గర తాతముత్తాతలు సంపాదించిన పొలాలున్నాయి. అవి వాళ్ళ చేయక పోయానా, ఏదాది తిరిగేసరికల్లా, తమకి రావలసినవన్నీ సరాసరి ఇంటికి వచ్చేస్తూటాయి. అంతేకాదు వాళ్ళావిడ ఓ ప్రయవేటు కాలేజీలో లెక్కర్స్గా కూడా చేస్తుంది.

ఈమె ఇంకా రాలేదు. ఏమి జరిగిఉంటుందో.

తొమ్మిదైపోతుంది. వంటచేసేయవలసింది. నేను చేస్తే ఊరుకోదు. వెళ్ళి అంట్లు తోముకోవాలి. ఇళ్ళు ఊడ్చాలి. వంటచేయాలి. బట్టలు ఉతుక్కోవాలి.

అప్పటికి పదిన్నరో, పదకొండో అవుతుంది.

గుప్పెడు మెతుకులు తిని పడుకుంటుంది.

ఇంకెక్కుడ సుఖం....!

గవర్న్మెంటు ఉద్యోగమైనా అమెకి మా అవిడ కంటే ఎక్కువ జీతమే వస్తుంది. పైగా దూరం వెళ్ళకూర్చేదు! మా అవిడకి ట్రాన్స్ఫర్ కోసం ఎంత ప్రయత్నించినా...ఖాళీలేవంటున్నారు. లెక్కర్స్ యూనియన్లో ప్రధానమైన పోస్టులన్నీ దళితెతరులవే. బిడిలీలో యూనియన్ పొత్త చాలా ముఖ్యం. స్నేహ కేసిని చెప్పినా, పెట్లు గ్రోంధ్ అని ఆధారాలు చూపినా దగ్గర్లో పోస్టీంగ్ మాత్రం రావ్టాడు. సర్పీసు తక్కువున్నా, సిటీ దగ్గర్లో దళితెతరులకు మాత్రం బాగానే ట్రాన్స్ఫర్ జరుగుతున్నాయి. బిడిలీ లీలు ఏలిన వాళ్ళకే తెలియాలి. రికమండేషన్స్కే తెలియాలి. అవినీతికి తెలియాలి.

వేగంగా వాహనాలు తిరుగుతున్నాయి. ఏవో తమకిష్టమైన రీతిలో పోర్న్ చేసుకుంటూ పోతున్నాయి. నా ఆలోచనలు మాత్రం ఎలాగో వెళ్లిపోతున్నాయి. ఈమె ఇంకా రాలేదు. వెనక్కి వెళ్లి పోన పట్టుకొద్దామా అనిపించింది. వద్దులే మళ్ళీ నేనిలా వెళ్లిన వెంటనే ఆమె వచ్చేస్తే.... ఎంత బాధ పడుతుంది. రోజు వెళ్ళడం...రావడం...వండ కిలోమీటర్లు! అయినా ఈ అర కిలోమీటర్ డూరం రాలేదా...? రాగలిగినా నేనిప్పుడు కనిపించకపోతే ఎంత ఫీలయి పోతుంది.

బుట వేడికిపోతుంది.

ఇందాకే టీ.వీ.లో చూశాను. ముంబాయిలో జరిగిన పెరరిస్టులతో సంబంధం ఉన్న వాళ్ళు ప్రోదరాబాద్లో కాల్చులు జరువుతూ ఒకరు దొరికారని.



ఇంకా అనుమానాస్పద వ్యక్తుల్ని అరెస్ట్ చేసామని పోలీసుల ప్రకటన. ఈమె ఇంకా రాలేదు. ఎక్కడుండో.. డబ్బు పోన సుండి పోన చేద్దాం అనిపించింది. చుట్టూ చూశాను. మహానగరంలో మహా అరణ్యం! దాని కోసం అరకిలోమీటరు దూరం వెళ్ళాలి. దానికంటే ఇంటికి వెళ్ళి పోన తెచ్చుకుంటేనే బాగుంటుందేమో!

జేబులో ఓ బి.పి బిళ్ళ తీసుకున్నాను. అటూ ఇటూ చూశాను. ఆ దగ్గర్లో నీళ్ళు లేవు. అలాగే నోళ్ళో వేసేసుకున్నాను. నాలుగు పదులు నిండకుండానే బి.పిలు, ముగర్లు! గొంతులో దిగలేక దిగుతుండా చిన్న బి.పి బిళ్ళ! ఆటోలొస్టు న్నాయి. అయి ఇంకా రావట్టేదు. రావల్చిన వాళ్ళు రావట్టేదు. రాకూడని మగర్ మాత్రం అప్పుడే వచ్చేసింది. దా॥ శ్రీరామ శర్మ సన్నాన కార్యక్రమం.. ఇప్పటికే ప్రారంభపైయ్యాంటుంది.

చిన్నప్పడిలాగే అమృతాన్నా పనికట్టి అర్థరాత్రికి వచ్చే వాళ్ళు. వాళ్ళ కోసం చూసి చూసీ ఎప్పుడో నిప్పోయేవాట్టి. నన్ను నిద్రలేపి అన్నం తినిపించే వాళ్ళు. చేతిలో మొర మొరాల ఉండనో, జీళ్ళోపేట్టేవాళ్ళు. అలా తింటూనే నిద్రపోయేవాడినంట. పొట్టున్నే అయినా వాళ్ళని చుద్దామంచే తెల్లారగెల్లి వెళ్ళి పోయేవారు! మెలకువ వచ్చి ఎప్పుడు చూసినా అమ్మ రాత్రంతా పని చేస్తూనే ఉన్నట్టుండేది. మా ఆవిడ కూడా ఇప్పుడంతే! ఒక్కసారి ‘అయ్యా తెల్లారిపోయిందా? ట్రియన్ వెళ్లిపోతుందేమో’ అనే కలపరింతలు.

గొంతులో వేసుకున్న బిళ్ళ లోనికి వెళ్లిందో లేదో గాని ఏదో అడ్డుకున్నట్టని పిస్తుంది. బస్సుల్లో ఆటోల్లో దిగేవాళ్ళు తప్ప, నాకింకెవరూ కనబలద్దీదు. ఒక్కసారిగా ఆ రోడ్సు మీద పెద్ద శబ్దం. ఉవర్ చెకింగ్ చేయబోయి ఓ సూటర్ని గుద్దేశారు మోటారుబైక్ మీదున్న ఇద్దరూ యువకులు! ఇద్దరూ పడిపోయారు. పరిగెల్లికెళ్ళాను. స్నాటర్ మీదున్న అతనికి, ఆ వెనక కూర్చున్న అబ్బాయికీ దెబ్బలు తగిలాయి. ఆ అబ్బాయి లిగలేకపోతున్నాడు. మా రీసెర్చ్ సూపర్ వైజర్ సన్నానికి బ్యానర్ కట్టడానికి వెళ్తున్నప్పుడు నన్ను ఓ స్న్యాంట్ ఇలాగే గుద్దేశాడు. అప్పుడు మా సూపర్ వైజర్ గారి హాష్ట్యూండ్ బండి నస్పడపు న్నాడు. నేను బ్యానర్ పట్టుకుని వెనుక కూర్చున్నాను. నాకు దెబ్బలు తగిలాయి. చాలాసేపు లెగలేక పోయాను. నడుం లేవేలేకపోయాను. అక్కడో కారుంటే దానివై తీసుకెళ్ళారు. ఎక్కరే తీశారు. రెండు రోజులు పోస్టుల్లో ఉన్నాను. కొంచెం చిన్నదెబ్బ తగిలిందన్నారు. వెన్నుపూసకీ, కిడ్నీకీ చిన్న దెబ్బ తగిలిందన్నారు. మందులు వాడితే తగ్గిపోతుందిలే అన్నారు. ఎక్కరేలో చూసిన నాకేదో అనుమానం వచ్చింది. అది జరిగిన సంపత్తురం తర్వాత నుంచీ నాకు మగర్ ఎట్లాకైంది. దేనిపల్ల జరిగిందో ఆ దాక్షర్లకే తెలియాలి. ఇప్పుడీ పిల్లోడికేమవుతుందో అనుకుంటూ లేపాను. పక్కకు తీశాను. ఈ లోగా బైక్ మీదున్న వాళ్ళు స్నాటర్ యజమాన్నే నాలుగు తిట్టు తిట్టేసి ఆగకుండా వేగంగా వెళ్లిపోయారు. కానేపున్న తర్వాత వాళ్ళు అలా బాధ పడుతూనే అదే స్నాటర్ వెలాగో బాధ పడుతూ వెళ్లిపోయారు.

ఈమె ఇంకా రాలేదు. ఏమి జరిగిఉంటుందో. తొమ్మిదైపోతుంది.

వంటచేసేయవలసింది. నేను చేస్తే ఊరుకోదు. వెళ్ళి అంట్లు తోముకోవాలి. ఇచ్చు ఊద్దాలి. వంటచేయాలి. బట్టలు ఉతుక్కోవాలి. అప్పటికి పదిస్తురో, పదకొండో అవుతుంది. గుప్పెడు మెతుకులు తిని పడుకుంటుంది. ఇంకెక్కడ సుఖం...!

ఇంట్లోకి పనిమనిషి దొరకట్టేదు. మా అప్పొమెంట్లోనే ఉంటున్న దా॥ శీరామ శర్య గారికీ, మిగతావాళ్ళకీ పని మనిషి దొరుకుతుంది. వాళ్ళింత విసుక్కుంటున్నా దొరుకుతున్నారు. మాకెందుకో దొరకట్టేదు! ఒకవేళ ఎవరైనా పని మనుషులు వచ్చినా, రెండు మూడు రోజుల తర్వాత మానేస్తున్నారు. మా పక్కిళ్లలో చేస్తున్నా మా ఇంట్లో ఎందుకు చెయ్య ట్లేదు...? వాళ్ళ కంటే బాగానే చూసుకుంటాం. జీతం బాగానే జస్తాం. వాళ్ళకంటే మేము ఎక్కువగానే పనిమనిషితో మాట్లాడుతాం. ఆ మాటూ ఈ మాటూ మాట్లాడుకుంటూ కులం ప్రస్తావన కూడా రాక తప్పుదు కదా. అదే తప్పయిపోతుందా? ఎమో... ఎందుకిలా జరుగుతుందో నాకర్దం కావట్లేదు.

ఆమె ఇంకా రావట్లేదు! అటోలాగుశున్నాయి. బస్సులాగుతున్నాయి. ఎవరెవరో దిగుతున్నారు. ఈమె మాత్రం రావట్లేదు. నాకు ఆందోళన పెరిగిపోతుంది. మళ్ళీ ఇంకో బి.పి. బిళ్ళ వేసుకోవాలా...?

చీ...ఈ దాక్షరూకడు దూరం తిరగొద్దన్నాడు.. దయాచెటిసి వల్ల ఎన్ని సమస్యలు. ఈ.సీ.జీ. ఎన్నడూ నార్చుల్గా రావట్లేదు! మందులు వాడుతున్నానని చెప్పిగా వద్దంటున్నాడు. దూరం ప్రయాణం చేయొద్దం టాడు. లేకపోతే నేనే ఆమె ఉద్యోగం చేసే దగ్గర నుండి వస్తే సరిపోతుంది కదా! పోనీ, మాత్రమూన్నాన్నా గానీ, వాళ్ళ అమ్మా నాన్నాగాని మన ఇంటి దగ్గరే ఉండొచ్చుకదా. వాళ్ళందరు. ఏడాదికి ఒకసార్లో రెండుసార్లో వస్తారు. తప్పినసరి పరిస్థితుల్లో వాళ్ళకి టీ.వీ. చూపించేసి మా పనుల్లో మేము బిటీ అయిపోతున్నాం. వాళ్ళతో మాట్లాడాలని ఉన్నా, టైమేది? పోనీ, గ్రామంలో మాట్లాడినట్లు ఈ అప్పొమెంట్లలో వాళ్ళతో ఎవరు మాట్లాడతారు. మేము ఆఫీసుకి వెళ్ళిన తర్వాత తలుపుతీయాలంటే చచ్చేంత

భయం. ఎవరొస్తాం.. పట్టపగలే దొంగలు. పోనీ వాళ్ళ అడుకోవడానికి పిల్లో, పిల్లోడో ఉన్నా బాగుండేది. ఉద్యోగం వస్తేగాని పెళ్ళిళ్ళ చేసుకోమని మాజ్యదరమా మొండిపట్టుతో కూర్చున్నవాళ్ళమే.

చిరాకు చిరాకు అనిపిస్తుంది. హరన్ మోతలు. రోడ్డు ప్రక్కనే నిలబడ్డ నా మీదెంత దుమ్ము పేరుకపోతుంది.

సెల్ఫోన్ ఉండి, ఇప్పుడు దగ్గర్లేదు... ఏం ప్రయోజనం... ఆమె భోన్ చేస్తుంటుంది. తియట్లేదని ఎంత కంగారు పడిపోతుందో. ఎంత విసుక్కుం టుందో. ఎందుకు తియట్లేదనుకుంటుందో. ఎవరెవరికి చేస్తుందో. ఎప్పుడే కబురు వినాలని భయపడుతుందో.... సతీ సాచిత్ర కథల్లో పెరిగినామె. వాళ్ళం టీలో పెద్దకూతురు చిన్నోళ్లందరికి పెళ్ళిళ్ళ చేసి, తాను మాత్రం అలాగే మిగిలిపోవాలనుకుండట. అలాంటప్పుడు నేను కలి శాను. ఆమెలో కొత్త వసంతం వచ్చినట్లు ఫీల య్యాంది. అది నావల్లలిలా గ్రీప్పుంలాగో, శిశిరంలాగో మారిపోతుందనుకోలేదు. దేనికోసం ఇలా నాకోసం తపిస్తుంది. నన్ను చూస్తే చాలంటుంది. ఆవెది అమాయకత్వాన్నా, అచంచలమైన ప్రేమతత్త్వమో నాకే తెలియ్యేదు. అలాంటామె ఇప్పుడు నాకు సెల్ ఉండి, దగ్గర పెట్టుకోనందుకు ఏం కోపం పదు తుందో... ఆమె ఎలా రియాట్ అపుతుందో.... ఆలో చనలు అలా అలా సాగిపోతున్నాయి. ఓ అటో అగింది. చేతిలో రెండు బ్యాగ్స్, దాని నిండా కూరగా యలతో ఆమె! హమ్మయ్య...నన్ను చూసింది. ఏదో చిన్న బోయసు కళ్ళతో ఆమెను చూశాను. జాలిగా చూశాను. ఓ చిరునవ్వు నవ్వాను. సిరిమల్లెలు కురిపిస్తూ దగ్గర కొచ్చేసింది. ఆమె చేతిలోని సెల్ తీసుకున్నాము..... “అంతేనా...ఇంకేమి కావాలి..... వీలయితే నాలుగు మాటలు..... కుదిరితే కప్పు కాఫీ....” అనే రింగీటోన్ పెట్టుకున్నాను. ఏమి చెప్పాలో తెలియ్యేదు. ఆమె కళ్ళతో మాత్రం ఎంత తృప్తి! “నిన్ను చూస్తే చాలు నాకు. సష్టోచ్చి మర్చిపోతాను. నా జన్మకదిచాలు...” ఏదో చెప్పుకు పోతూనే బైక్ ఎక్కేసింది.



చంద్రముక్క

లగ్గి -

దహించేసాక

వాకెంత ప్రేమ వాలికింది -

నెపమేమీ లేదు

నువ్వులేని పూట

నీ ఇంటి గొళ్ళో తట్టాను

ఎవరికెంత ప్రాప్తమో

నాకెందుకు ?

నాకెంత భాగ్యమో

పరీష్టించుకోవాలి !

ఈ కాలం కోకిల

రోజూ పాడుతుంది

కాకపోతే

తీరిక సమయానికి

నిద్రపోతుంది !

ప్రేమలో

మునగడానికి ముందు

దగ్గమవ్యడం నేర్చుకోమంది !

ఎవరు భరిస్తారు ఈ భారం

పారిపోవడమెంత సుఖమో

ఎవరి నెపమూ పుండు!

దారి చూపే

నెపం ఎంచి

నిర్ముం చేసింది!

తొలి కొగిలింత నీంచి

విడిపోతూ

మన కలయికకు

పరమాఫ్మేవిటని అనడిగాడు -

ప్రశయారంభం అని

చిర్పుప్పుతూ వెళ్ళింది !

మరణానికి కొంచెం ముందుగూడా

గడపపైనే కనురెప్పుల వాలు

ఎవరో వచ్చినట్లు భ్రమింప చేస్తూ

గొళ్ళన్ని తడుముతూ వాయువర్షన -

దీనే లోకులు నిరీక్షణ అనంచే

ప్రేమికులు ఆత్మబలిదానం అని

నిట్టార్చుతారు.

- ఇత్తాల్ చంద్ర